

«Ποῦτα ὁποῦ κάθασαι εἰς τὴν δυσώδη πόλιν,
 Ἐλα ἐδῶ ἔς τὸ Ψυχικόν, ἔς αὐτὸν τὸν ἅγιον τόπον,
 Νὰ πιῇς νερόν ἀγγελικόν, νερόν τοῦ παραδείσου,
 Νερόν ποῦ πίνει ὁ ποιμὴν, καὶ εὐλογεῖ τὸν Πλάστην,
 Ἐλα, πολῖτα, ἔς τὸ βουνὸν εἰς μυρωδάτ' αἶρα,
 Κι' ἄφες τὴν πόλιν τὴν πικρὴν, πυκνοκατοικημένην,
 Ὅπ' ἔχει τὰ πολλὰ καλὰ, καὶ ὀλίγα σοῦ ἀξίζουν,
 Ἐδῶ εἶν' ἀληθινὴ ζωὴ, ζωὴ τῶν ἀθανάτων·
 Ἐδῶ γεννήθησαν καλοὶ, καὶ ἑακουστοὶ τὸν ἔς τὸν κόσμον·
 Ἐδῶ Σωκράτης ἔλαμψε μετὰ τοῦ Ἀριστείδου,
 Οἱ οὗο μεγάλοι δίκαιοι,
 Σοφοὶ ὡς τὰ οὐράνια.

Ἐλα, πολῖτα, στὸ βουνόν, ἔλα νὰ ἀνασάνῃς,
 Νὰ φύγῃς ἀπ' τὴν πονηρίαν, τὴν μοχθηρίαν τοῦ κόσμου».

Ἀλλάξτε τὸ πουλί φωνή, καὶ λάλησ' ἄλλα λόγια·
 «Ποῦτα ἔς τὸ σπητάκι σου νὰ μένῃς ἴγαις ἡμέραις,
 Γιατ' ὁ ληστής εἰς τὰ βουνὰ γυρίζει θαρρῆμένος.
 Τοῦτο τὸ θέλει ἡ ἀρχοντιά
 Γιὰ τὰ πολιτικά της.
 Λησταὶ δὲν εἶν' ἀληθινά,
 Ἄλλ' οἱ πολλοὶ βαλμένοι.

Ὁ δὲ πολίτης μίλησε ἔς τὸ ὄρεινόν τ' ἀηδόνι.
 «Πουλί, γλυκύφωνε πουλί, μὲ τὰ λαλήματά σου,
 Ἄς μιμηθοῦν οἱ ἄνθρωποι τὴν ἀθωότητά σου!
 Δὲν εἶναι δύσκολον, πουλί, φθάνει νὰ ἐννοήσουν
 Τί ἔχασαν οἱ δύστηνοὶ καὶ θε νὰ τὸ ζητήσουν.
 Μὴν τοὺς ἐλλείπει ὁ χρυσός, ἀκόμη καὶ ὁ ἀδάμας;
 Ἄλλο πολυτιμότερον στερεῖτ' ἢ γενεά μας.

Στερεῖται πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔχει τοῦ διαβόλου
 Στερεῖται τὸ ὑμνούμενον παρὰ τοῦ κόσμου ἔλκον·
 Τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο σοῦ λαλῶ, τὸ πνεῦμα τοῦ Σωκράτους,
 Ναί, τοῦτον δὲν ἐνόησε, καὶ τόσους ἀθανάτους,
 Ποῦ γέννησεν αὐτὴ ἡ γῆ, καὶ πάντοτε ἐξέχουν
 Παρμέγιστοι ἐστάθηκαν, καὶ ἀρίθμησιν δὲν ἔχουν.
 Δὲν μένει στεῖρα αὐτὴ ἡ γῆ, θὰ βγάῃ παρομοίους·
 Ὁ Πλάστης ἔχει ἐποχὰς διὰ τοὺς αἰετοὺς.

Ἐλθῆτε χρόνοι καὶ καιροί, χρόνοι ἁγιασμένοι,
 Καὶ μακρυνθῆτε οἱ μικροὶ καὶ τριττακτῆραμένοι,
 Ἐλθῆτε χρόνοι τοῦ Θεοῦ, χρόνοι τῆς εὐλογίας,
 Ἐλθῆτε χρόνοι ἐνδοξοί, χρόνοι ἀθανασίας.
 Δὲν ἄλλαξε τὸ ἔδαφος, μήτε ἡ ἀτμοσφαῖρα,
 Ἀλλὰ αἱ περιπέττειαι μάλυναν τὸν αἶρα·
 Ὅθεν δὲν μένουν εἰς ἡμᾶς, εἰμὴ αἱ παρακλήσεις.
 Ἀπὸ καρδίας καὶ ψυχῆς μ' ἔλας τὰς συγκινήσεις,
 Νὰ ἀναπέμψωμεν εὐχὰς εἰς Παντοκράτορα Θεόν,
 Νὰ καθαρῇ αὐτὴν τὴν γῆν καὶ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν.

Τῇ 23 Φεβρουαρίου ἐν Ψυχικῷ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΑΠΡΙΛΙΟΥ 4, 1865.

Τὸ ὑπουργεῖον ἀλλοιωθὲν καὶ πάλιν, διὰ τῆς ἐξό-
 δου τῶν ΚΚ. Λόντου καὶ Σωτηροπούλου καὶ τοῦ

διορισμοῦ τῶν ΚΚ. Βράιλα, Κρεστανίτου καὶ Λομβάρδου, κατηρτίσθη οὕτω. Πρόεδρος τοῦ ὑπουργι-
 κοῦ συμβουλίου καὶ ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν
 ὁ Κ. Κουμουνοῦρος· ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν, ὁ Κ. Α.
 Χ. Ἀνάργυρος· ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, ὁ Κ. Βράιλας·
 ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης, ὁ Κ. Α. Κρεστανίτης· ἐπὶ τῶν
 Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαίδευσως, ὁ
 Κ. Λομβάρδος· ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν, ὁ Κ. Καρνά-
 λης· ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν, ὁ Κ. Μπουντούρης.

Ὁ Κ. Λόντας, πρόην ὑπουργός, καὶ ὁ Κ. Σαχτού-
 ρης, πρόην κυβερνήτης τοῦ ἀτμαδρόμωνος Ἑλλάδος,
 ὠνομάσθησαν Σύμβουλοι τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Βασιλεὺς προτίθεται ν' ἀπέλθῃ ἐντεῦθεν τὴν
 ἐξδόμην ἀρχομένου διὰ ξηρᾶς, ὅπως ἐπισκεφθῇ τὴν
 Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα καὶ ἰδίως τὴν Χαλκίδα, Ἀτα-
 λάντην, Λαμίαν, Στυλίδαν, Ἰπάτην, Ἀμφισσάν, Λε-
 βαδείαν, Θήβας. Ἡ ἀπουσία τῆς Α. Μ. θέλει διαρκέ-
 σει δέκα ἑννέα ἡμέρας· ἀμέσως δὲ μετὰ τὴν ἐνταῦθα
 ἐπάνοδον αὐτοῦ, ὁ Βασιλεὺς θέλει μεταβῇ εἰς Κέρ-
 κυραν ὅπως διέλθῃ ἐκεῖ τὸ θέρος.

Ἡ κέ. Μαρτίου ἐωρτάσθη μετὰ πομπῆς· ἡ ἡμέρα
 αὕτη εἶχεν ὁρισθῇ πρὸς κατάθεσιν τοῦ θεμελίου λί-
 θου τοῦ Μουσείου ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ «ἀγίου Ἀθα-
 νασίου» παρὰ τὸν ναὸν τοῦ Θεσέως· ἐπειδὴ ὁ-
 μως εἰσηκούσθησαν αἱ φωναὶ τῶν ἐξεγερθέντων ἐ-
 ναντίον τῆς ἐκλογῆς τῆς θέσεως ταύτης, ἀνεβλήθη
 τὸ ἔργον μέχρις αὐτοῦ εὑρεθῇ ἄλλη καταλληλοτέρα.

Εὐχαρίστως μνημονεύομεν τὴν ἀπονομὴν τοῦ
 χρυσοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος τοῖς ΚΚ. Ἐμμ. Μητα-
 ράκη, Δημόκῃ, Βασιλειάδῃ καὶ Σεφερλῇ, ἰδρυταῖς
 βιομηχανικῶν καταστημάτων ἐν Πειραιῷ.

Ὁ σοφὸς Καθηγητὴς τοῦ Παινικοῦ Δικαίου Κ. Ν.
 Σαρίπολος ἔδωκε τὴν ἀπὸ τῆς ἑδρας ταύτης παραί-
 τησιν αὐτοῦ, μὴ ἀνεχόμενος νὰ βλέπῃ καθ' ἑκάστην
 ἀγραμμάτους τυγχάνοντας διδακτορικῶν πτυχίων.
 Εὐτυχῶς ὅμως, ἡ μὲν παραίτησις δὲν ἐγένετο δεκτὴ,
 ὁ δ' ἐπὶ τῆς Παιδείας ὑπουργὸς συνέστησε ταῖς Σχο-
 λαῖς τοῦ Πανεπιστημίου πλειοτέραν αὐστηρότητα
 παρὶ τὰς ἐξετάσεις.

Ὁ Κ. Δεμασκηνός, διδάκτωρ τῆς Νομικῆς Σχο-
 λῆς τῶν Παρισίων, διορίσθη καθηγητὴς τοῦ γαλλι-
 κοῦ δικαίου ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πανεπιστημίῳ.

Αναγινώσκωμεν ἐν τῇ Ἀδῇ

« Λαχεῖον ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτήτων.

» Ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ὁθωνος ἐξεδόθη διάταγμα, δι' οὗ συνέστη ἐπιτροπὴ, ἥτις διὰ λαχείου νὰ προσκτῇται συνδρομὰς ἐκ τῆς ἐκποιήσεως τῶν λαχῶν, ὧν τὸ ἀντίτιμον νὰ χρησιμεύσῃ εἰς συστηματικὰς ἀνασκαφὰς καὶ ἀρχαιολογικὰς ἄλλας ἐργασίας. Ὡς ἐκ τῶν ἐπελθουσῶν ἐφεξῆς γεγονότων ἀνεστάλη πᾶσα ἐνέργεια. Ἦδη ἡ προσδιορισμένη ἐπιτροπὴ, συγκειμένη ὑπὸ τῶν Κ. Κ. Γ. Σταύρου (προέδρου), Π. Καλλιγᾶ, Γ. Α. Βασιλείου, Μ. Ρενιέρη, Α. Ρ. Ραγκαβῆ καὶ Ε. Κεχαγιᾶ, ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 1 Μαρτίου εἰδοποίησιν τῆς, σκοποῦσα τὴν συντέλεσιν τῆς ἀποστολῆς, ἥτις τῇ ἀνετέθη.

» Κατὰ τὴν προκήρυξιν τῆς ἐπιτροπῆς τὸ εἰρημένον λαχεῖον ἀπαρτίζεται ὑπὸ κεφαλαίου ἐξ ἑνὸς ἑκατομμυρίου καὶ διακοσίων χιλιάδων φράγκων, ποσοῦ προερχομένου ἐκ 400,000 γραμματίων, ἀπὸ ἀριθ. 1 μέχρι 400,000. Ἐκαστον γραμμάτιον τιμᾶται ἀντὶ φράγ. τριῶν ἢ δρ. 3 καὶ 30 λεπ.

» Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου φρ. 250,000 θέλουν διαπεθῆ εἰς 400 κλήρους, ὡς ἐκτίθεται κατωτέρω· τὸ δὲ ὑπόλοιπον, ἐκπιπτομένων τῶν ἐξόδων, δαπανηθήσεται εἰς ἀνασκαφὰς, ὧν τὴν διεύθυνσιν θέλουν ἐπιφορτισθῇ οἱ μᾶλλον εἰδήμονες, καὶ εἰς πλουτισμὸν καὶ συντήρησιν τῶν ἀρχαιοτήτων.

1 κλήροι	ἐκ	φράγκων	100,000
1	»	»	20,000
3 κλήροι	ἀνὰ	φράγκα	10,000 30,000
5	»	»	5,000 25,000
40	»	»	1000 40,000
30	»	»	500 15,000
100	»	»	250 25,000
250	»	»	100 25,000

ὅμοῦ φράγκα 250,000

» Ἡ ἐκκλίβουσις γενήσεται εἰς τὸ Ἀθήνησι κατὰστημα τῆς Τραπεζῆς τὴν 13 Νοεμβρίου 1865.

» Εἰς τὸ τέλος ἑκάστου ἔτους ἡ ἐπιτροπὴ θέλει δώσῃ λόγον δημοσίως τῶν ἔργων καὶ τῆς διαχειρίσεώς τῆς.

» Εἰς τὸ προκείμενον λαχεῖον, σκοποῦν ἔργον ὄντως ἑλληνικὸν καὶ ἄξιον Ἑλλήνων, ἀγαπώντων τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν τῆς πατρίδος των, δίκαιον εἶναι νὰ συνδράμωσιν οἱ ἀπανταχοῦ ὁμογενεῖς. Πικρὸν δὲ λογίζεται εἰς μὲν τὰ ξένα λαχεῖα νὰ συντρέχωσιν ἀσώτως σχεδὸν πολλοὶ, νὰ μὴ δεῖξωσι δὲ μικράν

προθυμίαν καὶ εἰς ἐν λαχεῖον τῆς πατρίδος των, ἐπαγγελλόμενον μεγάλα ὀφέλη καὶ ὑπὸ τὴν ἡθικὴν ἐποψιν, καὶ ὑπὸ τὴν ἀτομικὴν ἐκάστου.»

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ. Ὅτε συνεστήθη ἐν Σουηδίᾳ Συμβούλιον Ἐπικρατείας, ὁ ἀββᾶς Μαβλὺς ἔγραψε βιβλίον ὅπου ἔλεγε μετὰ πολλῆς τῆς θετικότητος, ὅτι τὸ σῶμα τοῦτο θὰ εἶναι αἰώνιον. Καὶ ὁμως τὸ βιβλίον δὲν εἶχεν εἰτέτι κηλοτυπωθῇ, ὅτε τὸ Συμβούλιον ἐγένετο ἀνάρπαστον εἰς οὐρανούς. Ἀλλ' ὁ Μαβλὺς, χωρὶς διόλου νὰ ταραχθῇ, ἀπεκρίθη πρὸς τὸν εἰπόντα αὐτῷ τὴν τύχην τοῦ Συμβουλίου· « Ἀδιάφορον· ὁ μὲν βασιλεὺς ἤμπορεῖ ν' ἀλλάξῃ καὶ ὅλον τοῦ τοῦ βασιλείου, τὸ βιβλίον μου ὁμως δὲν ἀλλάσσεται ἀπὸ κένενα.»

Ἡ ΑΡΕΤΗ ΑΜΕΙΒΟΜΕΝΗ. Φρεδερίκος ὁ Β', βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας, καλέσας πολλάκις διὰ κώδωνος τὸν ὑπρέτην του καὶ μὴ λαβὼν ἀπάντησιν ἐξῆλθε καὶ εὔρεν αὐτὸν κοιμώμενον. Παρετήρησε δὲ παρ' αὐτῷ χαρτίον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν τι γεγραμμένον. Περιεργεῖα κινούμενος ἔλαβεν αὐτὸ εἰς χεῖρας καὶ εἶδεν ὅτι ἦν ἐπιστολὴ τῆς μητρὸς τοῦ ὑπρέτου, δι' ἧς ἐπεδαψιλεύετο τῷ υἱῷ ἀπείρους εὐχαριστήσεις διὰ τὸ ἀργύριον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐξοικονομήσει καὶ πέμψει εἰς αὐτήν, πάντῃ ἄπορον οὔσαν· προσετίθει δὲ ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τὸν ἀνταμείψῃ· καὶ ὅτι ἐὰν ἐξηκολούθει τὴν αὐτὴν ὁδὸν, ὑπηρετῶν πιστῶς τὸν τε Θεὸν καὶ τὸν βασιλέα, ἤθελε βεβαίως εὐδοκιμήσει καὶ ἀπολαύσει ἀγαθὰ ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ. Ἀναγνοὺς ταῦτα ὁ βασιλεὺς ἐπανῆλθεν ἡρέμα εἰς τὸ δωμάτιόν του, καὶ λαβὼν ποσότητά τινα δουκάτων τὰ ἔθεσε μετὰ τῆς ἐπιστολῆς ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ὑπρέτου. Εἴτα ἐπιστρέψας ἔκρουσε σφοδρὰ τὸ κωδώνιον, ἕως οὗ ὁ ὑπρέτης ἐγερθεὶς εἰτῆλθεν. « Ἐκοιμάσθῃ ἴσως », εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Ὁ ὑπρέτης δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ ἀρνηθῇ. Θεὸς δὲ τὴν χεῖρα ἐν τῷ θυλακίῳ αὐτοῦ ἠσθάνθη τὰ δουκάτα, ἅτινα ἐκβαλὼν ἐστράφη κάτωχρος καὶ μὲ πλήρεις δακρύων ὀφθαλμούς. « Τί ἔπαθες; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς. — ὦ! ἀνεφώνησεν ὁ ὑπρέτης· κάποιος ἐξύφανε τὸν ὄλεθρόν μου· οὐδεμίαν γνῶσιν ἔχω τούτων τῶν χρημάτων. — Ὅ,τι δίδει ὁ Θεός, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς, τὸ δίδει καθ' ὕπνου. Πέμψον τὰ χρήματα πρὸς τὴν μητέρα σου, μετὰδος αὐτῇ τὰς προσήσεις μου καὶ βεβαίωσέ τιν' ὅτι θέλω φροντίσει καὶ διὰ σὲ καὶ δι' αὐτήν. »

Μ. ΓΚΙΟΛΜΑΣ.